

Lời chưa nói

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Chuyện đời sinh viên”)

Đông qua xuân tới, duyên phận nào có ai ngờ. Nếu vận mệnh đã ban cho chúng ta được gặp nhau thì vì sao chúng ta lại không đến được với nhau?

Mặc cho thời gian có tan biến ta vẫn muốn hồi tưởng lại những khoảnh khắc tuyệt đẹp khi bên người. Ký ức ấy chính là tình yêu ta luôn gìn giữ, dù cuộc đời này có thành nơi lá rụng, hoa úa tàn, hình ảnh người mãi trong trái tim ta. Không cầu đời đời kiếp kiếp mãi bên người chỉ mong được nắm tay người như ngày xưa. Ta và người gặp nhau mơ hồ như sương và lướt qua nhau cũng nhanh như làn gió.

Ba năm trước!

Ồ, có thật tôi đã là sinh viên rồi không? Không thể tin được, có khi nào đây chỉ là giấc mơ, một giấc mơ dịu dàng và ngọt ngào? Ồ không, nó không phải là một giấc mơ, tôi đã ở đây, đúng... tôi đang ở trong một phòng học thật lớn. Không phải, đây là giảng đường, giảng đường đại học, niềm mơ ước của biết bao học sinh. Xung quanh tôi có biết bao người nhưng họ đều xa lạ, họ đang nói chuyện rất vui vẻ, tôi muốn đến đó, nhưng tôi không thể vì.....tôi là một chú thỏ con nhút nhát. Tôi bỗng cảm thấy lạc lõng, cô đơn và cực kỳ ngọt ngào. Ai đó làm ơn cứu tôi thoát khỏi bầu không khí đáng sợ này đi!

- Bạn tên gì? Mình có thể ngồi đây được không?

Ồi, còn gì hạnh phúc hơn khi vào lúc này có người vớt tôi lên giữa dòng sông lạnh lẽo. Tôi thầm cảm ơn ” bạn thật là vị cứu tinh mà ông trời ban xuống cho mình”.

- Đương nhiên là được rồi. Mình tên Trúc Bình. Còn bạn?

Cậu bạn mỉm cười:

- Mình tên Quân Triệt.

Quân Triệt có vóc dáng thanh mảnh, cao cao, cử chỉ nhẹ nhàng, tướng đi dịu dàng cứ y như con gái vậy. Nhưng đừng hiểu lầm.....đôi lúc cậu ấy cũng rất nam tính!

Tôi và Quân Triệt quen nhau như thế và qua những buổi trà sữa, lân la quán cóc ven đường, cùng nhau đạp xe dạo quanh trường hay những buổi tối rảnh rỗi hai đứa trốn trong nhà sách thả hồn vào những trang tiểu thuyết lãng mạn... Cứ thế ngày qua ngày tình bạn của chúng tôi lớn dần lên, sau vài tháng chúng tôi đã trở thành bạn thân. Người ta nói rằng, đại học rất khó tìm được tri kỉ. Quân Triệt đến bên tôi như một món quà vô giá mà ông trời ban tặng. Ở bên cạnh cậu ấy tôi cảm thấy rất thoải mái, tôi có thể vô tư nói bất cứ điều gì tôi thích, tôi có thể bày tỏ nỗi buồn hay niềm vui, dù có đôi khi cậu ấy không hiểu tôi đang nói gì nhưng cậu ấy vẫn lắng nghe, chỉ vậy thôi tôi cũng cảm thấy được an ủi. Tôi và Quân Triệt làm gì, đi đâu cũng có đôi, đến cả việc đăng ký học chung lớp anh văn vào buổi tối cũng vậy.

Có Quân Triệt bên cạnh, tôi không sợ trời, không sợ đất, đương nhiên cậu bạn ngồi trước tôi một bàn cũng chẳng làm tôi do dự mà bắt chuyện:

- Bạn gì đó cho mình mượn cây viết được không?

Đến tận ba năm sau, tôi vẫn không hiểu vì sao khi đối diện với khuôn mặt lạnh lùng kia tôi lại xao động. Ánh mắt nhu tình ẩn đằng sau cặp kính cận đó chứa đựng cả bầu trời xanh. Nụ cười của cậu ta tựa như làn gió đẩy tâm hồn tôi trôi xa. Phải chăng đây chính là định mệnh? Qua vài lần trò chuyện, tôi biết được khá khá thông tin về người ta. Người ta tên Bảo Khương, học xây dựng năm nhất lớn hơn tôi một tuổi nhưng học cùng khóa với tôi vì Bảo Khương trượt một năm đại học. Cậu ta ở trong một căn biệt thự trong lòng thành phố có ngôi trường chúng tôi đang theo học. Bảo Khương rất ít nói lại lạnh lùng vô đối, có lẽ vì điều đó đã thách thức tôi bước đến phá vỡ tảng băng to lớn này. Những nỗ lực lúc đầu của tôi cuối cùng cũng có tác dụng, Bảo Khương dần dần đã chủ động nói chuyện với tôi, đùa giỡn với tôi lại còn hay phá tôi, chọc tôi trong những giờ nghỉ giải lao. Những ngày học anh văn không còn nhạt nhẽo nữa vì tôi đã có Bảo Khương.

Trong lớp anh văn có rất nhiều cô gái quyến rũ, đôi lúc tôi lại mặc cảm thấy mình giống vịt con xấu xí trong bầy thiên nga xinh đẹp. Tôi hỏi Quân Triệt tôi có đẹp không? Câu trả lời tôi thường nghe nhất là : “thôi đi thêm, cho con

xin”. Những lúc ấy tôi tức tối vênh môi lên và nói: “Tuy tôi không đẹp nhưng tôi cũng dễ thương lắm chứ!”. Tôi tự nhận biết khuyết điểm mình là gì và ưu điểm mình nằm ở đâu chính vì thế tôi bỗng biến thành một ngôi sao sáng trong lớp học toàn mỹ nhân, mọi người đều biết tên tôi, đều biết mặt tôi, có như thế tôi mới không mặc cảm tự ti cho thân hình nhỏ nhắn của mình. Còn về Bảo Khương tuy ở giữa một rừng hoa nhưng cậu ấy chỉ để mắt đến tôi, chỉ trò chuyện với tôi, dần dần tôi tự cho rằng Bảo Khương là lãnh thổ, chủ quyền bất khả xâm phạm của tôi. Không một cô gái nào có thể đến gần cậu ấy hay phá vỡ tan băng lạnh lùng bao trùm lấy cậu ấy ngoại trừ tôi.

Tám tháng ba năm thứ nhất đại học.

Là tân sinh viên, mọi thứ sinh viên cần trải qua trong đời tôi đều muốn thử một lần. Và rồi tôi cũng muốn bán hoa như mọi người. Một mình tôi không đủ vốn tôi liền rủ thêm vài đứa bạn thân ngoài Quân Triệt đó là Hân Nhi, Phi Thúy và cả cậu bạn éo lá đúng chất con gái Duy Tường. Lần đầu tiên “làm ăn” tôi rất phấn khích. Tôi vào giới thiệu thương hiệu của mình cho các bạn trong lớp anh văn biết và kèm một câu “nhớ ủng hộ mình nhé!”. Bảo Khương quay xuống hỏi tôi:

- Bà tính bán hoa thiệt hả?

Tôi gật đầu.

- Vậy bà tìm được nguồn mua chưa?

Tôi nhìn Quân Triệt. Quân Triệt suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chúng tôi dự định học xong sẽ đi dò giá ở vài cửa hàng, chỗ nào ok thì sẽ đặt.

- Thằng bạn học phổ thông của mình nhà bán hoa, hoa đẹp lại rẻ nữa, chuyện tìm nguồn để mình lo cho.

Tôi tròn xoe mắt, ngờ ngàng:

- Vậy ông cũng tính góp vốn với tụi này à?

Bảo Khương cười thật tươi:

- Ừm, mình cũng muốn bán thử một lần xem mùi vị thế nào.

Tôi và Quân Triệt đều thấy lạ vì sao một người mới quen một tháng như Bảo Khương lại đồng ý ra tay giúp đỡ mà lại còn tin tưởng góp vốn với chúng tôi. Quân Triệt nói rằng, đừng tin tưởng quá nhiều vào người thành phố, họ sẽ không làm việc gì nếu điều đó không đem lại lợi lộc gì cho họ và Bảo Khương cũng không ngoại lệ. Tối đó, tôi thấy nick facebook cậu ấy đang sáng, tôi rất muốn chat với cậu ấy, suy nghĩ một lúc thì lại thôi... “Bùm”.. “Bùm”... Tiếng báo tin nhắn quen thuộc trên facebook vang lên. Tôi cứ nghĩ là Quân Triệt vì tôi và Quân Triệt thường hay trò chuyện trên facebook nhưng lần này không phải Quân Triệt là Bảo Khương, lần đầu tiên Bảo Khương chủ động inbox cho tôi, trái tim tôi đập mạnh từng hồi:

- Bà đang làm gì đó?

Mặc dù tôi đang xem bài nhưng tôi không nói như thế vì tôi sợ đáp lại câu trả lời đó cậu ấy sẽ nói: “Vây thôi, bà học bài đi” tôi muốn nói chuyện nhiều hơn với cậu ấy nên nói rằng tôi đang nghe nhạc. cậu ấy hỏi tôi có muốn biết sự thật tại sao cậu ấy đồng ý góp tiền với chúng tôi hay không. Tôi giả dờ ngây ngô bảo rằng:

- Chẳng phải ông nói muốn thử một lần cho biết sao?

- Không phải? Sự thật là tôi sợ bà sẽ bị lỗ vốn, có tôi hùn vốn vào sẽ đỡ hơn phần nào?

- Nói vậy là vì ông lo cho tôi à?

- Đúng vậy, chứ bà nghĩ tôi còn lo cho ai? không có bà tôi cũng chẳng tham gia vào vụ này làm gì. Tôi nói cho bà biết bán hoa không dễ đâu, nó mệt lắm đó. Tôi đã từng đi bán phụ thẳng bạn, chỉ bán phụ chứ không hùn vốn nhé.

- Không sao, có ông lo rồi còn sợ gì nữa....

Tôi không ngờ tôi lại quan trọng trong lòng người ta như vậy, đêm đó tôi không tài nào chợp mắt được, câu nói ” không có bà tôi chẳng tham gia vụ này..” cứ nhảy múa trong đầu tôi mãi.

Tối ngày sáu tháng ba, năm người trốn anh văn cùng nhau tụ tập bên phòng trọ tôi để tập gói hoa, nhìn những cành hồng héo úa, có những bông còn dập nát, mặt mày ai cũng nhăn nhó. Bảo Khương vô cùng khó xử, cậu ấy nói:

- Thật ngại, không hiểu sao thằng bạn nó làm ăn tệ như vậy. Nếu bán không được, để tôi bù tiền vào.

Quân Triệt rất giận với thái độ tỏ ra có tiền là hay của Bảo Khương:

- Ông nghĩ có tiền là làm gì cũng được à, xem thường tội này quá rồi đó.

Nếu không có chị tôi thì không biết quan hệ giữa Quân Triệt và Bảo Khương sẽ tồi tệ đến mức nào. Chị tôi cũng đã từng bán bông, chị bảo không sao, cho những cây bông này vào thùng nước, bỏ đường vào, xịt nước lên mấy nhành bông cho nó tươi hơn chút, lúc gói lấy kim tuyến rắc lên thì sẽ trong lung linh hơn. Chị tôi rất khéo, chị đã giúp chúng tôi gói những bó hoa thật xinh đẹp. Chị còn chỉ chúng tôi nên đến chỗ nào bán. Nếu không có chị, tôi không biết cả đống bông hỗn tạp kia sẽ đi đâu về đâu. Nhờ bạn bè gần xa mà chúng tôi đã giải quyết được một phần ba số bông trong ngày bảy tháng ba tại nhà. Sáng ngày tám tháng ba, chúng tôi tụ tập trước cổng trường trung học cơ sở Lương Thế Vinh. Ngồi dưới tán cây trước trường, chúng tôi bày hàng ra. Buổi sáng hôm nay chỉ có tôi, Bảo Khương và Quân Triệt trực trạm. Chẳng bắt đầu lên, mồ hôi lấm tấm trên trán nhưng chỉ bán được vón vện một bó bông, tôi bắt đầu thấy nản. Quân Triệt và tôi ngồi bệch xuống đất lo xịt nước lên mấy cánh bông còn Bảo Khương tựa lưng vào chiếc SH sành điệu của mình nhìn xa xăm vào làn đường đông đúc. Tôi cảm thấy hơi bức vì thái độ không quan tâm đó của Bảo Khương, tôi nói nhỏ vào tai Quân Triệt:

- Ông xem, lại giờ thói công tử bột, bán bông mà cứ y như đang đứng đợi cô nàng nào vậy.

Quân Triệt cười và nói:

- Con nhà giàu mà bắt dãi nắng như tội mình thì sao chịu nổi, tôi dám chắt với bà, trưa nay Bảo Khương sẽ chuồn mất cho xem.

Tôi để ý từ sáng tới giờ, Bảo Khương chỉ ngồi trên chiếc xe SH của mình không lảng xả như tội tôi. Tôi bỗng thoáng có chút khinh thường cậu ấy. Tôi

bước đến bên cậu ấy buông vài lời mai mỉa:

- Thật tội cho công tử bột, ở nhà sung sướng không chịu lại ra đây dãi nắng dầm sương.

Bảo Khương cười gượng:

- Công tử bột gì chứ, tôi thấy vui mà.

Tôi rửa thềm “vui con khỉ, sáng giờ đứng im re, có nói tiếng nào mà bảo là vui”

- Ông thấy mệt thì về nhà đi, không thôi mẹ ông la tui tôi à.

- Làm gì phải la chứ. À, ăn bánh mì không? tôi đi mua.

Tôi lắc đầu và bước lại bên cạnh Quân Triệt tiếp tục chăm hoa. Mấy phút sau, Bảo Khương ngồi bệch xuống cạnh tôi, chìa ra ba ổ bánh mì:

- Nè, ăn đi.

Tôi lắc đầu bảo không đói nhưng thật ra tôi sắp chết đói rồi đây. Chẳng qua, tôi kiêu ngạo muốn chứng tỏ tôi không muốn chạm vào bất kỳ thứ gì của cậu ta, bởi vì tôi không muốn cậu ấy khinh thường tôi. Tuy tôi không giàu như cậu ấy nhưng tôi cũng có lòng tự trọng của mình. Quân Triệt dường như cũng có cùng suy nghĩ như tôi, Quân Triệt cũng không ăn. Buổi trưa, Phỉ Thúy đến, Phỉ Thúy rất có duyên bán hàng, cô ấy vừa ra chúng tôi bán đắt hẵn. Bao mệt mỏi liền theo gió tan biến. Chúng tôi bắt đầu đùa giỡn, nói cười. Tôi và Quân Triệt đang ngồi trò chuyện vô tình bắt gặp, Bảo Khương cùng Phỉ Thúy đứng một góc tâm sự. Lần đầu tiên tôi biết “ghen” là gì. Nhưng cái ghen của tôi rất lạ, tôi càng ghen tôi càng muốn tự tay đẩy họ lại gần nhau hơn. Tôi lấy điện thoại ra chụp hình khoảnh khắc tình tứ của hai người họ. Phỉ Thúy và Bảo Khương chạy đến giật điện thoại của tôi, tôi đứng phắt dậy chạy vòng quanh cây. Quân Triệt chỉ biết ngồi đó cười khà khà. Kết quả tôi ngã nhào ra vỉa hè, mông đau ê ẩm.

Không như dự đoán, Bảo Khương không trốn về, cậu ấy đã ở lại chịu khổ với chúng tôi tới chiều. Tối đó, Bảo Khương nói sẽ ra trễ vì có chút chuyện. Sáu

giờ tối, tôi, Quân Triệt, Hân Nhi, Duy Tường bài hàng tại công viên Lưu Hữu Phước hy vọng bán hết số bông còn lại. Nửa tiếng sau, Bảo Khương đã đến nhưng tôi lại bức trong lòng vì sau xe cậu ấy là Phỉ Thúy. Mà làm sao tôi lại có thể tức giận được chứ, chẳng phải tôi bảo cậu ấy đến rước Phỉ Thúy đấy sao. Tôi cố tình bơ cậu ấy đi, không thèm để mắt tới cậu ấy, mặt cho cậu ấy ra sức tiếp cận tôi. Nhận thấy “đóng đô” ở công viên không thuận lợi, chúng tôi bèn tiến xuống Bến Ninh Kiều, nơi đây có nhiều người nước ngoài sẽ dễ bán hơn. Chúng tôi quyết định không ngồi lì một chỗ mà chia ra thành ba nhóm mỗi nhóm hai người xách bông đi mời khách. Hân Nhi và Duy Tường một nhóm, vốn dĩ tôi với Bảo Khương nhưng tôi lại ghép cậu ấy với Phỉ Thúy. Bảo Khương không từ chối cũng không tỏ thái độ khó chịu, điều đó làm tôi càng buồn hơn. Một tiếng sau, chúng tôi tụ hợp lại tại tượng đài Hồ Chí Minh, chúng tôi sung sướng nhảy cẫng lên vì số bông còn lại đã bán hết. Tổng cộng thành quả của chúng tôi vừa thu hồi lại vốn ban đầu là hai trăm ngàn, mỗi người vừa lời một trăm ngàn. Chúng tôi quyết định lấy số tiền lời ít ỏi đó mở một buổi tiệc nhỏ ăn mừng. Cầm những đồng tiền tự tay mình kiếm được, tôi cảm thấy rất xúc động. Tôi bỗng nhớ đến câu danh ngôn của Franklin D.Roosevelt: “hạnh phúc không đơn giản là kiếm được nhiều tiền, mà hạnh phúc là niềm vui khi đạt được thành quả sau một quá trình nỗ lực và phấn đấu”.

Sau ngày tám tháng ba ấy, không chỉ tôi trưởng thành hơn rất nhiều mà mối quan hệ giữa sáu người chúng tôi càng khăng khít hơn đặc biệt là Phỉ Thúy và Bảo Khương. Phỉ Thúy suốt ngày lẻo đẻo theo tôi tuôn ra những lời nịnh nọt ngọt như đường để tôi làm mai Bảo Khương cho cô ấy. Sau nhiều ngày suy nghĩ, tôi đã gạt đầu đồng ý, thật ra lúc đó tôi không tốt bụng thánh thiện gì khi chấp nhận trao người mình thích cho Phỉ Thúy. Trong sâu thẳm đáy lòng tôi là muốn dùng “vàng thử lửa”, tôi muốn nhân cơ hội này thăm dò tình cảm Bảo Khương giành cho tôi. Một mặt tôi nói rất nhiều lời tốt đẹp trước mặt Bảo Khương cho Phỉ Thúy, một mặt tôi đốc thúc Phỉ Thúy nhanh chóng tỏ tình với Bảo Khương. Đêm hôm ấy, Phỉ Thúy đã bày tỏ tình cảm của mình với Bảo Khương. Cậu ta vô cùng lúng túng bèn hẹn tôi ra để nói chuyện. Trong quán trà sữa mờ mờ ảo ảo, không khí yên tĩnh, một số người chăm chú dán mắt vào màn hình vi tính, một số chăm chỉ học bài còn chúng tôi chọn một góc khuất trong quán để tâm sự. Bảo Khương nói Phỉ Thúy ngỏ lời với cậu ấy. Tôi hỏi cậu ấy nghĩ sao. Cậu ấy chỉ lắc đầu:

- Chuyện đến nhanh quá, tôi chưa kịp nhận ra tình cảm tôi giành cho Thúy là tình bạn hay tình yêu, nên tôi bảo cô ấy cho tôi thời gian suy nghĩ.

- Thật ra ông có từng thích Thúy không?

Bảo Khương thật thà thú nhận:

- Tôi với Thúy chỉ gặp nhau trên dưới bốn lần nhưng dường như tôi đã từng thích Thúy... nhưng...

Câu nói ấy như gáo nước lạnh tạt vào mặt tôi. Trong mắt tôi, Bảo Khương là một chàng trai lạnh lùng, khó gần và đương nhiên tôi nghĩ rằng một cô gái muốn lọt vào trái tim cậu ấy cũng không dễ dàng. Tôi không ngờ chỉ vài lần gặp mặt mà cậu ấy đã dễ dàng thích Phỉ Thúy. Tôi không biết nên khen Phỉ Thúy giỏi hay khen Bảo Khương hay nữa đây. Cậu ấy nói cậu ấy cũng thích Phỉ Thúy vậy còn tôi là gì...?? Những cử chỉ ngọt ngào cậu ấy giành cho tôi, những câu nói thân mật nửa đùa nửa thật cậu ấy trao tôi tất cả chỉ là giả dối ư???? Bao nhiêu câu hỏi xoay quanh đầu óc non nớt của tôi. Đợi mãi không thấy tôi nói gì. Bảo Khương liền hỏi:

- Bà sao thế?

- À, không có gì.. Vừa nãy ông nói nhưng...gì?

Bảo Khương tiếp tục mạch cảm xúc của mình:

- Nhưng thích ở đây dường như chỉ là giữa hai người bạn với nhau.

Nghe đến đây tôi vỡ òa trong niềm hạnh phúc “Cậu ấy không gạt mình, những cử chỉ vuốt tóc thân mật hay những lần cậu ấy cố tình chạm vào bàn tay mình, những câu nói đầy ẩn ý .. Tất cả đều thật lòng”.

- Vậy, ông tính thế nào?

- Tôi không biết, có thể tôi sẽ từ chối cô ấy.

Tôi cố che giấu niềm vui đang dâng trào trong tim:

- Sao không cho Thúy một cơ hội, biết đâu sau vài lần hẹn hò ông thích người

ta thật lòng rồi sao?

- Bộ bà muốn tôi quen Thúy lắm à?

Tôi giả đồ nhìn trời, nhìn đất để không bắt gặp ánh mắt cậu ấy đang nhìn tôi. Dù không nói ra những suy nghĩ thầm kín trong tim, nhưng được ngồi nói chuyện với cậu ấy, mơ màng suy nghĩ vẫn vợ về tình cảm cậu ấy giành cho tôi như vậy cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

Mấy ngày sau, tôi bắt gặp ánh mắt sững mòng của Phi Thúy, Bảo Khương đã từ chối cô ấy. Tôi cảm thấy mình là người xấu xa, nếu tôi không châm ngòi ngọn lửa hy vọng thì Phi Thúy đã không hụt hững thế này. Đôi lúc tôi rất khâm phục ý chí cùng tính cách mạnh mẽ của Phi Thúy. Cô ấy dám yêu dám nói còn tôi thì cứ âm thầm lặng lẽ giữ chặt tình cảm ấy trong lòng. tôi không nói ra bởi vì tôi tin và tôi chờ... Tôi tin Bảo Khương cũng yêu tôi nên tôi chờ Bảo Khương một ngày nào đó sẽ nói yêu tôi. Chuyện tình của tôi và Bảo Khương tưởng như diễn ra rất tốt đẹp thì Quyển Hân xuất hiện đã làm thay đổi mọi thứ của tôi kể cả Bảo Khương. Quyển Hân là cô gái rất dễ thương, nếu tôi là con trai chắc rằng tôi cũng sẽ đổ vì cô ấy. Cô ấy học chung khoa với tôi và giờ đây cô ấy lại học chung lớp anh văn này. Chỉ vì cố che giấu thật chặt tình cảm mình giành cho Bảo Khương mà vô tình tôi đẩy Bảo Khương đến bên Quyển Hân và cũng làm tổn thương cậu ấy rất nhiều lần.

Tôi đã đổ biết bao tâm tư, thời gian mới có thể chọn cho Bảo Khương một món quà sinh nhật vừa ý. Để tìm được món quà đó, tôi và Quân Triệt đã ghé qua biết bao nhiêu cửa hàng. Quân Triệt hỏi tôi vì sao quan tâm đến sinh nhật Bảo Khương như thế. Tôi chỉ cười nói rằng vì sinh nhật tôi cậu ấy tặng tôi một con gấu rất lớn. Tôi còn nói sau này tới sinh nhật của Quân Triệt tôi cũng sẽ làm như thế. Vốn dĩ tôi sẽ tận tay tặng quà cho Bảo Khương nhưng vì trước đó mọi người trong lớp luôn ghép đôi tôi với Bảo Khương, tôi rất dễ xấu hổ nên tôi đã nhờ Quân Triệt tặng quà hộ tôi. Quân Triệt không đồng ý:

- Bà với Bảo Khương không có gì thì sợ gì người ta nói. Xin lỗi, chuyện này tôi không giúp được.

Đó giờ Quân Triệt chưa từ chối bất kỳ lời nhờ vả nào của tôi nhưng sao hôm nay chỉ một chuyện nhỏ nhặt thế này cậu ấy không đồng ý mà lại còn giận dữ như thế.

Ngày sinh nhật Bảo Khương, tôi nhét một miếng giấy nhỏ vào tay cậu ấy với dòng chữ “sau khi tan học, ở lại chờ tôi”. Đợi mọi người rời khỏi, tôi vội rút trong cặp ra món quà được gói cẩn thận kèm một tấm thiệp nhỏ nhắn, xinh xắn đưa cho cậu ấy:

- Nè..

Rồi tôi chạy thật nhanh ra ngoài. Tôi cảm giác cậu ấy đang nhìn theo bóng lưng tôi rời khỏi với vẻ mặt hụt hẫng. Cũng phải thôi, có ai tặng quà mà như tôi không? Cứ như thấy vô mặt người ta, không chút thành ý mà những dòng chữ tôi viết trong tấm thiệp nếu cậu ấy có tình cảm với tôi khi đọc nó sẽ rất đau lòng.

“Gửi Bảo Khương, sinh nhật vui vẻ. Món quà tuy nhỏ nhưng tấm lòng lớn, nếu xấu đừng chê nha.

Note: đừng cho ai biết tôi tặng quà cho ông đó, mắc công mọi người lại ghép đôi tôi với ông nữa! Cảm ơn rất nhiều”.

Vừa về tới phòng trọ, tôi nhận được tin nhắn của Bảo Khương:

“Thank you, món quà rất đẹp. Tôi thích lắm”.

Nhưng từ ngày hôm đó, Bảo Khương tỏ ra xa cách với tôi hơn, tôi không bắt chuyện thì cậu ta cũng không thèm để ý đến tôi, đã vậy cậu ấy còn tỏ ra thân mật với Quyển Hân, nỗi lo lắng sẽ mất cậu ấy len lỏi trong tâm trí tôi. Tôi không biết làm gì lúc này, tôi cần một người tâm sự, đúng là bí mật mà để trong lòng thì thật khó chịu.

- Quân Triệt, tôi thích Bảo Khương.

Quân Triệt im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Tôi biết từ lâu rồi, chỉ chờ bà thú tội thôi, bà đang ghen với Quyển Hân đúng không?

Đôi mắt đắm lệ tôi nhìn Quân Triệt gật đầu.

- Nếu thích thì cứ nhích sợ gì chứ.

- Không được, tôi muốn Bảo Khương phải là người chủ động.

Quân Triệt đứng dậy, quay người rời đi:

- Nếu vậy thì bà cứ chờ đợi trong vô vọng đi.

Quân Triệt bước từ từ vào màn đêm. Tôi chưa bao giờ thấy bóng lưng cô độc của cậu ấy như lúc này. Xung quanh Quân Triệt toát ra một thứ ánh sáng mờ ảo, dường như Quân Triệt cũng đang có tâm sự nhưng sao cậu ấy không nói với tôi?

Không biết từ dạo nào, tôi bắt đầu ghét những giờ học anh văn, tôi ghét thấy hình ảnh Quyển Hân và Bảo Khương bên nhau tình tứ.

- Bảo Khương làm gì mà ngồi gần Quyển Hân đến thế, không sợ Trúc Bình ghen à?

- Ai nói tôi ghen.

Tôi chu môi lên cố ngụy biện cho sự thật là tôi đang “ghen”. Quân Triệt cạnh bên chen vào:

- Đúng rồi, Trúc Bình đâu có ghen, Trúc Bình đâu có thích Bảo Khương. Trúc Bình nói Bảo Khương thích Trúc Bình mà Trúc Bình không thích. Bảo Khương chỉ yêu đơn phương mà thôi.

Tôi giật thót mình khi nghe những lời nói đó. Tôi không kịp bùm miệng Quân Triệt lại. Tôi đánh vào người Quân Triệt:

- Tôi không có nói thế.

Quân Triệt không chịu thua:

- Bà nói như vậy với tôi rõ ràng.

Tôi tức giận hét lên:

- Đủ rồi.

Sau đó, xách cặp bay ra khỏi lớp, “tại sao Quân Triệt lại nói những lời như thế trước mặt Bảo Khương nhưng sao Bảo Khương không có chút phản ứng gì? Tại sao Bảo Khương lại không phản ứng gì? Bảo Khương mình xin lỗi, thật tình mình không muốn cậu bẽ mặt trong lớp như thế”. Ai có thể nói cho tôi biết, có cây bút nào có thể vẽ nên một đôi mắt không biết rơi lệ. Tiếc là ánh bình minh không thấu hiểu nỗi bi thương, khiến chúng tôi đi về hai ngã. Càng sợ Bảo Khương bị tổn thương tôi càng giận Quân Triệt. Hôm sau, tôi không thấy Bảo Khương đến lớp, mấy ngày kế tiếp vẫn không thấy cậu ấy đến lớp anh vẫn. Cậu ấy đổi sim điện thoại, xóa facebook dường như cậu ấy muốn trốn tránh tôi.

Nửa tháng sau!

Quyển Hân hẹn tôi ra nói chuyện. Ngồi trong quán trà sữa ngày nào tôi và Bảo Khương thường lui tới để chờ Quyển Hân, bao hình ảnh Bảo Khương lại hiện về trong tôi. Tại nơi đây, tôi và Bảo Khương đã từng nhâm nhi trà sữa và ngồi đánh cờ vua. Tôi từng giành huy chương đồng cờ vua cấp tỉnh thì làm sao Bảo Khương có thể thắng tôi được. Tôi luôn tự đắc trước mặt cậu ấy về mảng thành tích đó. Những buổi tối chủ nhật tôi và cậu ấy lại đến đây học anh văn, không biết cậu ấy đã cố đầu tôi bao nhiêu cái mỗi khi tôi phát âm sai....

- Này, Trúc Bình cậu ngồi cười gì một mình thế?

Quyển Hân đã đến, cô ấy lôi tôi ra khỏi những hồi ức tốt đẹp khi xưa:

- À,... Bà hẹn tôi ra đây có gì không?

- Chuyện của Bảo Khương.

Nhắc tới Bảo Khương tôi không thể bình tĩnh cho được:

- Bảo Khương thế nào? Cậu ấy làm gì mà không đi học hai tuần nay?

- Bà làm gì sốt sắng cả lên thế?

- Tại vì...vì.... Bảo Khương là bạn thân của tôi.

- Có thật là bà không có chút tình cảm nào với Bảo Khương không?

Tôi có nên thú nhận với Quyển Hân, thừa nhận với cô ấy thì được gì. Nghĩ vậy tôi bèn lắc đầu. Quyển Hân buồn bã nói tiếp:

- Mỗi khi tôi và Bảo Khương đi chơi với nhau cậu ấy cứ nhắc tới bà mãi. Những lần như thế, tôi bắt gặp niềm vui ẩn chứa trong đôi mắt ấy và rồi tôi nhận ra người Bảo Khương thích là bà chứ không phải tôi.

Nghe đến đây, trong lòng tôi bỗng dậy sóng, “Bảo Khương... Bảo Khương... Có thật thế không? Tôi muốn nghe từ chính miệng ông nói.. Nhưng vì sao ông không một lần nói ra....”

- Chiều nay, thằng bạn phổ thông của tôi học chung lớp với Bảo Khương nói cho tôi biết, Bảo Khương đã qua Nhật rồi.

Ly nước trên tay tôi rơi xuống đất cái “bộp” nước văng tung tóe. Tôi lặng người.

- Trúc Bình.. Trúc Bình.. Bà bị gì thế?

- Qua Nhật.. Tại sao Bảo Khương lại qua Nhật? Khi nào cậu ấy quay về?

- Cậu ấy đi du học, chắc bốn năm nữa. Mình nghe nói, gia đình cậu ấy đã muốn đưa cậu ấy qua Nhật từ lâu nhưng cậu ấy không chịu vậy mà không hiểu sao cậu ấy lại đồng ý và đi nhanh như vậy, không một lời từ giả.

“Không thể nào, Bảo Khương không thể ra đi như vậy, mình có rất nhiều lời muốn nói với cậu ấy...”

Quyển Hân lắc mạnh tay tôi:

- Trúc Bình, bà đang khóc đó ư.. Tôi biết bà cũng yêu Bảo Khương đúng không? Hai người thật là, yêu nhau tại sao không nói ra mà để trong lòng, giờ phải hối hận.

- Quyển Hân tôi rất nhớ Bảo Khương, làm thế nào để liên lạc với cậu ấy đây?

Tôi như tấm vải lụa nhẹ nhàng tựa vào đôi vai mềm mại của Quyển Hân, khóc thút thít. Quyển Hân vuốt tóc tôi:

- Đừng buồn, tôi cũng không biết làm sao để liên lạc với cậu ấy. Tôi cũng rất nhớ cậu ấy, nhưng chúng ta đành bất lực, cậu ấy đã ra đi vì cậu ấy muốn quên đi một thứ gì đó quá đau buồn nơi này.

- Là tôi, tôi chính là nguyên nhân đẩy cậu ấy ra đi.

Nói rồi, tôi chạy ra khỏi quán, nước mắt tuôn trào. Tôi đã mất cậu ấy thật rồi, không phải tại Quyển Hân mà tại chính bản tính cao ngạo của tôi. Giá như tôi có thể nói với cậu ấy tôi yêu cậu ấy thì cậu ấy cũng không bỏ mặc tôi mà ra đi như vậy. Không còn những cái ôm gió từ sau lưng, không còn những cái chạm nhẹ vào bàn tay tưởng chừng vô tình nhưng lại cố ý, không còn những cử chỉ vuốt tóc tôi dịu dàng, không còn...không còn... Tất cả đều đã tan biến chỉ như một giấc mộng thoáng qua... Người tôi yêu là Bảo Khương, người tôi yêu chính là Bảo Khương... Khó có thể nói hết mảnh tình khó dứt, khó quên này.

Trải qua bao ngày tháng, thân thể hao gầy của tôi đã ghi dấu bao nỗi đau, hồi tưởng lại tất cả lòng tôi lại trầm mồi tâm tư, mơ hồ chẳng rõ những kỉ niệm xưa kia là đau thương hay hạnh phúc, thật sự tôi đã kiệt sức rồi. Ai có thể thấy được con tim mộc mạc mà kiên định của tôi? Vì sao khi tôi dành hết sự dũng cảm để nói ra tất cả những điều thầm kín thì những lời nói ấy không có người nghe? Tôi chỉ muốn dùng tấm chân tình này để yêu thương, để mơ ước, mong ngày Bảo Khương sẽ quay về bên tôi và tôi nhất định sẽ không để anh ra đi lần nữa.

“Em nhớ anh khi điều gì đó thật sự tốt đẹp xảy ra, bởi anh là người em muốn chia sẻ. Em nhớ anh khi điều gì đó làm em sầu não, bởi anh là người rất hiểu em. Em nhớ anh khi em cười và khóc, bởi em biết anh có thể giúp em nhún lên nụ cười và lau đi nước mắt. Lúc nào em cũng nhớ anh, nhưng em nhớ anh nhất khi em thao thức trong đêm, nghĩ về tất cả những khoảng thời gian tuyệt vời mà chúng ta ở bên nhau”.